

Una cursa per etapes i una de mentides

written by Pere Grau i Rovira | 1 de setembre de 2018

En el conflicte entre Catalunya i Espanya no hi ha hagut cap pausa estival. Entre altres coses, en aquests càlids mesos la justícia espanyola ha hagut d'encaixar més d'una derrota a Europa. Alemanya, Bèlgica i Escòcia van denegar l'extradició de polítics catalans exiliats, per la manca de fonament de les acusacions espanyoles, i va quedar en evidència com el rei nu del conte.

Ara, però, el conflicte donarà cada vegada més motius perquè els estats de la UE no puguin seguir ignorant-lo o bagatel·litzant-lo. Aquest setembre comença una mena de cursa per etapes, una cursa dels catalans amb la fita clara de fer real una república independent d'Espanya. Des del setembre fins a final d'any hi ha diverses etapes en aquest camí.

El 4 de setembre l'actual cap de govern català, Quim Torra, farà una declaració de principis, en què reforçarà la decisió del seu govern elegit democràticament, de seguir sense vacil·lacions el camí cap a la independència. Això espatllarà moltes il·lusions d'aquells que creuen que els catalans, mansois, tornaran a posar el rellotge deu anys enrere, com si totes les injustícies sofertes no haguessin passat.

L'onze de setembre, la Diada nacional catalana, tornarà a haver-hi a Barcelona igual que en els darrers anys una manifestació massiva amb centenars de milers de participants, amb el lema "Fem la República". I com sempre, i com ha encomanat ara el president Puigdemont, de manera absolutament pacífica.

El 20 de setembre, l'aniversari de la irrupció il·legal de la policia espanyola a edificis dels ministeris catalans (que els catalans consideren un cop d'estat) hi haurà a tot arreu

manifestacions de solidaritat amb Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, els dos presidents d'associacions civils que per la seva intervenció apaivagadora aquell dia, des de fa gairebé un any són a la presó sense fonament i sota acusacions arbitràries.

El primer d'octubre, aniversari del referèndum d'independència i dels atacs brutals de la policia espanyola, amb un miler de ferits, hi haurà actes commemoratius a tot el país (cadenes humanes, etc.).

El 27 d'octubre, aniversari de la proclamació de la república catalana feta pel Parlament català, que va ser provisionalment suspesa per pressions de la UE i per evitar víctimes en una anunciada intervenció armada d'Espanya, s'organitzarà probablement una mena de Dia Internacional del dret d'autodeterminació.

I "last but not least", abans de final d'any hi haurà els judicis contra els presos polítics catalans, i arreu de Catalunya es faran manifestacions de protesta i de solidaritat. Fins i tot potser també a Madrid.

Tota la tardor serà doncs una confirmació de la força constant de l'independentisme, i del fracàs esclatant de la intervenció anticonstitucional del govern espanyol a Catalunya.

Però la situació seria descrita incompletament si no parléssim també d'una altra cursa. Una cursa de mentides de la justícia espanyola i dels partits espanyols, amb el suport d'una gran part de la premsa espanyola que se'n fa voluntàriament portaveu.

Per exemple, que els independentistes han dividit el país i que aquesta discòrdia es produeix dins de les famílies i entre amics. Això, però, passa més aviat a causa de les falses informacions que són escampades sobretot pel partit Ciudadanos. O bé que els contraris a l'independentisme gairebé han de témer per les seves vides. Qui coneix el dia a dia de

Catalunya pot constatar de seguida que tot plegat són històries propagandístiques per atiar el sentiment anticatalà a la resta d'Espanya. Si hi ha violència o aldarulls, vénen de les bandes radicals proespanyoles que arrenquen banderes o llaços grocs o colpegen periodistes catalanes.

Per exemple amb les acusacions de rebel·lió, que no són altra cosa que mentides descarades, contra polítics que només volien dur a terme pacíficament la voluntat dels seus electors. Realment la justificació d'aquestes acusacions poden ser considerades com un exemple de falsedat. Va de la següent manera: els acusats han cridat els ciutadans a votar en el referèndum de l'1/10/2017 encara que sabien que el govern espanyol el prohibiria. Per això els acusats "no haurien hagut de descartar" que d'alguna manera es produïssin aldarulls violents. I si aquests es produïen "tampoc haurien hagut de descartar" que aquests aldarulls esdevinguessin tan greus que possessin en perill l'ordre estatal. I com que aquests polítics "no podien descartar" una evolució així (per aventurada que sembli), n'acceptaven la possibilitat, ergo en són responsables, ergo són incitadors a la rebel·lió. O sigui que no s'acusa per allò que ha passat realment, sinó per allò que en circumstàncies molt extremes potser hauria pogut passar. Que una argumentació tan demencial significa la fi de la llibertat d'opinió i de manifestació, és cosa que als a cap dels alts jutges els preocupa. Perquè com va dir una vegada sense embuts l'exprimer ministre Rajoy: "la unitat d'Espanya està pel damunt de qualsevol llei". Malauradament es confirma una vegada més: "Spain is different".

Podem estar expectants sobre el desenvolupament del conflicte aquesta tardor. I també sobre la reacció de la Unió Europea, si l'Estat central espanyol torna a actuar sense fer cas ni dels drets humans ni dels principis fonamentals de la Unió.